

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

20 OCTOBER 1949.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 24 December 1903
op de vergoeding van de schade voortvloeiende
uit arbeidsongevallen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De wet van 24 December 1903 betreffende de vergoeding van de schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen is een van onze beste sociale wetten. Ofschoon de wet van betrekkelijk oude datum is, is zij voor weinig kritiek vatbaar en geeft zij slechts zelden aanleiding tot betwistingen. Zij heeft aan de arbeidende klasse grote diensten bewezen en een stevige dam opgeworpen tegen willekeur en onrechtvaardigheid.

Dit wetsvoorstel is dus geenszins bedoeld om de algemene schikking te wijzigen van een tekst die zijn dege-lijkheid bewezen heeft. Het beperkt er zich toe rekening te houden met de nieuwe toestanden die door de ommekeer in het maatschappelijk leven van ons land in het leven werden geroepen en de bepalingen van de wet van 1903 aan de huidige praktijk en de hedendaagse opvattingen aan te passen.

Het is grotendeels ingegeven door de bepalingen vervat in het wetsvoorstel dat op 3 April 1946 door de HH. Vranckx en cs werd neergelegd.

De meeste overwegingen die in het verslag dat deze tekst voorafgaat vervat zijn, zijn ook hier toepasselijk. Wij zullen er ons dus van onthouden ze hier nog eens uiteen te zetten.

Wat artikel 1 betreft, hebben de opstellers van deze tekst het nodig geacht het 2de lid van artikel 1 van de vigerende wet, naar luid waarvan de wetgeving slechts toepasselijk is indien bij de werkgever gewoonlijk één of meer arbeiders gedurende twee maand per jaar werkzaam zijn in te trekken. Deze bepaling stemt niet overeen met de huidige uitbreiding van de maatschappelijke vooruitgang: een arbeidsongeval opgelopen in de loop en door het feit van de uitvoering van het dienstverhursingscontract moet in elk geval door de wet worden gedekt.

Dit ongeval is het uitwerksel en het gevolg van de arbeid, het spruit voort uit de uitvoering er van, en het feit

20 OCTOBRE 1949.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 24 décembre 1903 sur la
réparation des dommages résultant des accidents
du travail.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 24 décembre 1903 sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail est une des meilleures de notre législation sociale. Malgré la date déjà éloignée à laquelle elle remonte, elle prête le flanc à peu de critiques et ne donne lieu qu'à de rares contestations. Elle a rendu de très grands services à la classe ouvrière, et dressé une solide barrière contre l'injustice et l'arbitraire.

La présente proposition de loi n'a donc point pour but de modifier l'économie générale d'un texte qui a fait ses preuves. Elle se borne à tenir compte des situations nouvelles que les bouleversements de la vie sociale ont fait naître dans notre pays, et à adapter les dispositions de la loi de 1903 aux exigences de la pratique actuelle et aux conceptions de notre époque.

Elle s'inspire, en grande partie, des dispositions contenues dans la proposition de loi déposée le 3 avril 1946 par MM. Vranckx et consorts.

La plupart des considérations émises dans les développements qui précèdent ce texte peuvent s'appliquer ici. Nous estimons donc qu'il n'y a pas lieu de les reprendre.

En ce qui concerne l'article 1er, les auteurs du présent texte ont jugé nécessaire de supprimer le 2me alinéa de l'article 1er de la loi en vigueur, aux termes duquel la législation n'est applicable que si l'employeur occupe habituellement un ou des travailleurs pendant au moins deux mois par an. Cette disposition n'est pas en harmonie avec le développement actuel du progrès social: un accident du travail qui survient dans le cours et par le fait de l'exécution du contrat de louage de services doit en tout cas être couvert par la loi.

Il est l'effet et la conséquence du travail, il résulte de son exécution, et le fait que l'employeur au service de

dat de werkgever in wiens dienst het slachtoffer het ongeval heeft opgelopen geen arbeiders te werk stelt, gedurende meer dan twee maanden per jaar, moet zonder invloed blijven op de vergoeding van de veroorzaakte schade. Men ziet inderdaad slecht in waarom het lot van een arbeider die een arbeidsongeval oploopt in door de wet aangegeven voorwaarden minder belangstelling zou waard zijn wanneer de werkgever slechts bij gelegenheid en gedurende minder dan 2 maanden per jaar personeel in dienst heeft.

Dit wetsvoorstel breidt anderzijds de vergoeding van de schade voortspuitende uit arbeidsongevallen uit tot alle dienstverhuuringscontracten, met uitzondering evenwel van de dienstnemingscontracten voor de dienst op elk schip ter zee- of ter binnenvaart. Hier ook werden de stellers van deze tekst geleid door de bezorgdheid om billijk te wezen en door het verlangen om een zo volmaakt mogelijke sociale gerechtigheid tot stand te brengen. Er bestaat geen enkele geldige reden om het dienstbodenpersoneel in het algemeen noch de thuisarbeiders, naar mate deze laatsten hun werk bij de werkgever langs de normale weg gaan halen en terugbrengen, niet onder de toepassing van de wet te doen vallen.

Artikel 2 van het wetsvoorstel past het bedrag van de dagelijkse of jaarlijkse vergoeding aan dezelfde noodwendigheden aan. De schade die een arbeider, slachtoffer van een arbeidsongeval, in zijn fysieke integriteit oploopt, de zedelijke ommekeer die met dergelijke schade doorgaans gepaard gaat, de angst om een leven te moeten slijten dat voortaan van zijn waarde heeft verloren, dit alles is reeds ongelukkig genoeg dan dat men daarbij nog de moeilijkheden van het stoffelijk leven zou moeten voegen. Onze huidige opvattingen in zake sociale gerechtigheid kunnen niet langer meer dulden dat de wet, die waakt op het belang en op de waardigheid van de natie, een dergelijke onbillijkheid zou bekrachtigen.

De gemeenschap heeft tot plicht al diegenen die, na een gedeelte van hun leven in haar dienst te hebben doorgebracht, zich eensklaps ingevolge een arbeidsongeval in de onmogelijkheid bevinden hun taak in dezelfde bezoldigingsvoorwaarden als voorheen te volbrengen, geheel te haren laste te nemen. Zulks is een elementaire plicht van erkentelijkheid en van eenvoudige menslievendheid.

Artikel 3 van dit wetsvoorstel voorziet de oprichting van een dienst voor de wederopvoeding van de invaliden in de schoot van het Departement van Arbeid en Sociale Voorzorg. De invaliden zelf evenals de bij het Hoofdstuk II van de wet van 24 December 1903 bedoelde personen en organismen zijn gehouden zich met vermeldde dienst in verbinding te stellen, die uit professioneel oogpunt alle nodige maatregelen zal nemen in verband met de wederopvoeding van de belanghebbenden. De taak evenals de inrichtings- en werkingsmodaliteiten van voornoemde dienst worden bepaald bij Koninklijk besluit.

Artikel 4 wijzigt de vergoedingen die door de wet van 24 December 1903 in geval van overlijden van het slachtoffer voorzien worden. Het schaft de voorwaarden af die door de huidige wetgeving worden gesteld in verband met de leeftijd van het slachtoffer en van de rechthebbenden voor de vaststelling van de aan deze laatsten toegekende rente. Anderzijds verhoogt het het bedrag van de bij de wet bepaalde rente.

De hierboven aangehaalde overwegingen betreffende de artikelen 1, 2 en 3 kunnen hier ook nog hernomen worden om de wijzigingen die aan de vigerende teksten werden gebracht te rechtvaardigen. De plicht van erkentelijkheid die de natie tegenover het slachtoffer van het arbeidsongeval op zich heeft genomen geldt eveneens ten opzichte van zijn naaste bloedverwanten.

qui la victime a été accidentée n'occupe pas des travailleurs pendant plus de 2 mois par an doit demeurer sans influence sur la réparation du dommage causé. On aperçoit mal, en effet, pourquoi le sort d'un travailleur, victime d'un accident dans les conditions indiquées par la loi, devrait être moins digne d'intérêt lorsque l'employeur n'occupe qu'occasionnellement et pendant moins de deux mois par an, du personnel à son service.

D'autre part, la présente proposition de loi étend la réparation des dommages résultant des accidents de travail à l'ensemble des contrats de louage de services, à l'exception toutefois des contrats d'engagement pour le service de tout bâtiment de mer ou de navigation intérieure. Ici aussi, le souci de l'équité et le désir d'assurer une justice sociale aussi parfaite que possible a guidé les auteurs du texte. Il n'existe point de raison valable pour écarter de l'application de la loi les travailleurs domestiques en général, ni les travailleurs à domicile, dans la mesure où ceux-ci vont prendre et rapporter leur ouvrage chez l'employeur par le chemin normal.

L'article 2 de la proposition de loi adapte le montant de l'indemnité journalière ou annuelle aux mêmes nécessités. Le dommage que le travailleur victime d'un accident de travail subit dans son intégrité physique, les bouleversements moraux qu'accompagnent généralement pareil dommage, les angoisses d'une vie désormais diminuée, sont des malheurs assez grands pour qu'il n'y faille point encore ajouter les difficultés de la vie matérielle. Nos conceptions actuelles de la justice sociale ne peuvent supporter plus longtemps que la loi, gardienne de l'intérêt et de la dignité de la nation, sanctionne et consacre une semblable iniquité.

La collectivité a le devoir de reprendre complètement en charge ceux qui, ayant passé une partie de leur vie à son service, se trouvent tout à coup, par suite d'un accident de travail, incapables de poursuivre leur tâche dans les mêmes conditions de rémunération qu'auparavant. C'est là un devoir élémentaire de reconnaissance et de simple humanité.

L'article 3 de la présente proposition de loi prévoit la création d'un service de rééducation des invalides auprès du département du Travail et de la Prévoyance Sociale. Les invalides eux-mêmes ainsi que les personnes et organismes visés au chapitre II de la loi du 24 décembre 1903 ont l'obligation de se mettre en rapport avec le dit service, qui prendra toutes mesures nécessaires en vue de la rééducation des intéressés au point de vue professionnel. La mission, ainsi que les modalités d'organisation et de fonctionnement dudit service, seront définies par arrêté royal.

L'article 4 modifie les indemnités prévues par la loi du 24 décembre 1903 en cas de mort de la victime. Il supprime la référence faite par la législation actuelle à l'âge de la victime et des ayants droit pour la fixation de la rente allouée à ces derniers. D'autre part, il relève le taux de la rente déterminée par la loi.

Les considérations émises plus haut, à propos des articles 1, 2, 3, peuvent être reprises ici pour justifier les modifications apportées aux textes en vigueur. Le devoir de reconnaissance que la nation a contracté envers la victime de l'accident du travail incombe également à l'égard de ses proches.

Artikel 5 vergt geen bijzondere commentaar.

Artikel 6 heeft betrekking op de vaststelling van de basisbezoldiging, wanneer de belanghebbende, ingevolge gerechtvaardigde werkloosheid, gedurende een volledig jaar zijn prestaties niet heeft kunnen leveren. In dit geval wordt de in aanmerking te nemen bezoldiging vertegenwoordigd door het totaal van de door belanghebbende tijdens het beschouwde jaar gewonnen lonen, vermeerderd met een hypothetische bezoldiging die betrekking heeft op de hoger bedoelde werkloosheidsdagen.

Deze hypothetische bezoldiging is gelijk aan het product van de vermenigvuldiging van de gemiddelde dagelijkse bezoldiging van de belanghebbende met het aantal werkloosheidsdagen. De gemiddelde dagelijkse bezoldiging wordt berekend door het totaal van de werkelijk gewonnen bezoldiging te delen door het aantal werkelijk gepresteerd dagen.

Artikelen 7, 8 en 9 vergen geen bijzondere commentaar.

L'article 5 n'exige aucun commentaire particulier.

L'article 6 est relatif à la fixation du salaire de base, lorsque l'intéressé n'a pu, pour cause de chômage justifié, effectuer ses prestations durant une année complète. Dans ce cas, la rémunération à prendre en considération est représentée par le total des salaires gagnés par l'intéressé au cours de l'année considérée, augmenté d'une rémunération hypothétique afférente aux jours de chômage visés plus haut.

Cette rémunération hypothétique est égale au produit de la multiplication par le nombre de jours de chômage du montant de la rémunération journalière moyenne de l'intéressé. La rémunération journalière moyenne se calcule en divisant le total de la rémunération effectivement gagnée par le nombre de jours réellement prestés.

Les articles 7, 8 et 9 n'exigent aucun commentaire particulier.

L. MAJOR.

WETSVOORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

Het eerste artikel der wet van 25 December 1903 op de schadevergoeding voortvloeiende uit de arbeidsongevallen, samengeordend bij Koninklijk besluit van 28 September 1931, wordt vervangen door de volgende tekst:

§ 1. — « De vergoeding van de schade voortvloeiende uit ongevallen overkomen aan werknemers in dienst van ondernemingen, private of openbare, in de loop en ter zake van de uitvoering van het dienstverhuurscontract, wordt geregeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. »

§ 2. — Naar luid van deze wet dient door dienstverhuurscontract verstaan te worden:

- 1) het arbeidscontract;
- 2) het bedieningscontract, welke ook de aan de bediende toegekende bezoldiging weze;
- 3) het leercontract, zelfs voor onbezoldigde leertijd, met inbegrip van de contracten gesloten met het oog op het verwerven van een beroeps- en technische vorming;
- 4) het thuisarbeiderscontract naarmate de arbeider langs de normale weg het werk gaat halen en terugbrengen;
- 5) het dienstbodencontract en inzonderheid dit van de hoeveknechts en hoevevrouwen.

§ 3. — Het ongeval, in de loop van de uitvoering van het contract overkomen, wordt, zolang het tegendeel niet bewezen is, verondersteld veroorzaakt te zijn ingevolge die uitvoering.

§ 4. — De bedrijfshoofden mogen, met het oog op het ontwijken van de toepassing van de wet, zich niet beroepen op de nietigheid van het contract, wanneer deze nietigheid voortvloeit uit de zelfs onvrijwillige verkrachting van hunnentwege van de wetten en besluiten betreffende de arbeidspolitie en de arbeidsregeling.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

L'article 1er de la loi du 24 décembre 1903 sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail, coordonnée par l'arrêté-royal du 28 septembre 1931, est remplacé par le texte suivant:

§ 1. — « La réparation des dommages résultant des accidents survenus aux travailleurs occupés au service des entreprises, privées ou publiques, au cours et par l'exécution du contrat de louage de services, est réglée conformément aux dispositions de la présente loi. »

§ 2. — Il y a lieu d'entendre par contrat de louage de services, aux termes de la présente loi:

- 1) le contrat de travail;
- 2) le contrat d'emploi, quel que soit le montant de la rémunération allouée à l'employé;
- 3) le contrat d'apprentissage, même non rémunéré, y compris les contrats conclus en vue d'acquiescer un enseignement professionnel et technique;
- 4) le contrat de travail à domicile dans la mesure où le travailleur va prendre et rapporter l'ouvrage par le chemin normal;
- 5) le contrat de travail domestique, et, notamment, celui des domestiques et servantes de ferme.

§ 3. — L'accident survenu au cours de l'exécution du contrat est présumé, jusqu'à preuve du contraire, survenu par le fait de cette exécution.

§ 4. — Les chefs d'entreprise ne peuvent, en vue de se soustraire à l'application de la loi, se prévaloir de la nullité du contrat, lorsque cette nullité provient de la violation, même involontaire dans leur chef, des lois et arrêtés relatifs à la police et à la réglementation du travail.

ART. 2.

Artikel 2 van de wet van 24 December 1903 wordt vervangen door de volgende tekst :

§ 1. — « Wanneer het ongeval een tijdelijke volkomen ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, heeft het slachtoffer, met ingang van de dag volgende op het begin van de uit het ongeval voortvloeiende ongeschiktheid tot werken, recht op een dagelijkse vergoeding gelijk aan 100 t. h. van de gemiddelde dagelijkse bezoldiging. »

§ 2. — « Betreft het een tijdelijke ongeschiktheid die gedeeltelijk is of wordt, dan moet deze vergoeding even hoog zijn als het verschil tussen de bezoldiging van het slachtoffer vóór het ongeval en deze die het kan verdienen alvorens geheel hersteld te zijn. »

§ 3. — « Indien de ongeschiktheid bestendig is of wordt, wordt de tijdelijke vergoeding, met ingang van de dag waarop de ongeschiktheid een bestendig karakter vertoont, vervangen door een jaarlijkse vergoeding, berekend volgens de basisbezoldiging en bepaald naar de graad van ongeschiktheid zoals vermeld in de twee voorgaande leden. Dit vertrekpunt wordt vastgesteld hetzij bij overeenkomst van de partijen, hetzij bij een eindvonnis. »

§ 4. — « Wat de zwaar gekwetsten betreft, wier toestand volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, zal de rechter de jaarlijkse uitkering op een hoger peil brengen dan dit voorzien bij de voorgaande paragraaf. Dit peil mag echter 150 t. h. niet overschrijden. Bij het verstrijken van de bij artikel 28 bepaalde herzieningstermijn, wordt de jaarlijkse uitkering vervangen door een lijfrente. »

ART. 3.

§ 1. — In het tweede lid van artikel 3 van de wet van 24 December 1903 wordt het woord « arbeidsovereenkomst » vervangen door het woord « dienstverhursingscontract ».

§ 2. — In het 7de lid van hetzelfde artikel wordt de laatste zin vervangen door de volgende tekst : « De honoraria worden ten belope van 90 t. h. door de werkgever en ten belope van 10 t. h. door de werknemer gedragen. »

§ 3. — Hetzelfde artikel wordt aangevuld met een 9de lid, dat luidt als volgt :

« In de schoot van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg wordt een dienst voor de wederopvoeding van de invaliden opgericht. De Koning bepaalt er de opdracht van evenals de inrichtings- en werkingsmodaliteiten. De invaliden zijn gehouden hun geval aan voornoemde dienst voor te leggen. Ook de bij Hoofdstuk II van deze wet bedoelde personen en organismen zullen hem de invaliditeitsbundels voorleggen die zij zouden te behandelen hebben. »

ART. 4.

§ 1. — Het 1° van artikel 4 van de wet van 24 December 1903 wordt vervangen door de volgende tekst :

« Een som gelijk aan het bedrag van 30 dagen bezoldiging, voor begrafeniskosten. Deze som wordt rechtstreeks uitbetaald aan de personen die deze kosten gedragen hebben. »

§ 2. — Het 2° A van hetzelfde artikel wordt vervangen door de volgende tekst : « Aan de niet uit de echt, noch

ART. 2.

L'article 2 de la loi du 24 décembre 1903 est remplacé par le texte suivant :

§ 1. — « Lorsque l'accident a été la cause d'une incapacité temporaire et totale de travail, la victime a droit, à partir du jour qui suit le début de l'incapacité résultant de l'accident, à une indemnité journalière égale à 100 % de la rémunération quotidienne moyenne. »

§ 2. — « Si l'incapacité temporaire est ou devient partielle, cette indemnité doit être équivalente à la différence entre la rémunération de la victime antérieurement à l'accident et celle qu'elle peut gagner avant d'être complètement rétablie. »

§ 3. — « Si l'incapacité est permanente ou le devient, une indemnité annuelle, calculée d'après la rémunération de base, et fixée en tenant compte du degré d'incapacité comme il est dit aux deux alinéas précédents, remplace l'indemnité temporaire à dater du jour où l'incapacité présente le caractère de la permanence. Ce point de départ est constaté, soit par l'accord des parties, soit par un jugement définitif. »

§ 4. — « En ce qui concerne les grands blessés, dont l'état nécessite absolument l'assistance régulière d'une autre personne, le juge portera l'indemnité annuelle à un taux plus élevé que celui que détermine le paragraphe précédent. Ce taux ne peut toutefois pas dépasser 150 %. A l'expiration du délai de révision prévu à l'article 28, l'indemnité annuelle est remplacée par une rente viagère. »

ART. 3.

§ 1. — « Au 2me alinéa de l'article 3 de la loi du 24 décembre 1903, les mots « contrat de travail » sont remplacés par les mots « contrat de louage de services ».

§ 2. — Au 7me alinéa du même article, la dernière phrase est remplacée par le texte suivant : « Ces honoraires sont supportés à concurrence de 90 % par l'employeur et de 10 % par le travailleur ». »

§ 3. — Un 9me alinéa ainsi conçu est ajouté au même article :

« Un service de rééducation des invalides est créé auprès du Ministère du Travail et de la Prévoyance Sociale. Sa mission, ainsi que ses modalités d'organisation et de fonctionnement sont déterminées par le Roi. Les invalides sont tenus de soumettre leur cas au dit service. De même, les personnes et organismes visés au chapitre II de la présente loi, lui soumettront les dossiers d'invalidité qu'ils peuvent être amenés à traiter. »

ART. 4.

§ 1. — Le 1° de l'article 4 de la loi du 24 décembre 1903 est remplacé par le texte suivant :

« Une somme égale au montant de 30 jours de rémunération, pour frais funéraires. Cette somme est payée directement aux personnes qui ont supporté ces frais ». »

§ 2. — Le 2°, A, du même article est remplacé par le texte suivant : « Au conjoint non divorcé ni séparé de

van tafel en bed gescheiden echtgenoot, op voorwaarde dat het huwelijk vóór het ongeval is voltrokken, een lijfrente waarvan het bedrag berekend wordt op basis van 30 t. h. van de jaarlijkse bezoldiging van het slachtoffer. »

§ 3. — Het 2° B van hetzelfde artikel wordt vervangen door de volgende tekst : « Aan de wettige kinderen, geboren of verwekt vóór het ongeval, en aan de onechte vóór het ongeval erkende kinderen, wier vader of moeder is overleden, en voor zoverre de ene en de andere minder dan 18 jaar oud zijn, een tijdelijke lijfrente tot hun 21 jaar, gelijk aan 30 t. h. van de jaarlijkse bezoldiging. Ingeval een van de begunstigde kinderen later komt te overlijden, wordt zijn aandeel in de vergoeding gevoegd bij dit van zijn broeders en zusters in leven. »

« Aan de kinderen die onder dezelfde voorwaarden verkeren, wier vader en moeder overleden zijn en aan de onechte kinderen, niet erkend door de door een arbeidsongeval getroffen moeder, is tot hun 21 jaar een tijdelijke lijfrente verschuldigd, gelijk aan 80 t. h. van de jaarlijkse bezoldiging. Ingeval een der begunstigde kinderen later komt te overlijden, wordt zijn aandeel in de vergoeding gevoegd bij dit van zijn broers en zusters in leven. »

§ 4. — Het eerste en tweede lid van het 2°, C, van hetzelfde artikel worden vervangen door de volgende tekst :

« Aan de vader en de moeder van het slachtoffer, hetzij een wettig, hetzij een vóór het ongeval erkend kind, en voor zoverre het slachtoffer noch echtgenoot, noch gerechtigde kinderen achterlaat, een lijfrente gelijk aan 20 t. h. van de jaarlijkse bezoldiging voor elk van de rechthebbers; indien een van deze laatste gestorven is of naderhand komt te overlijden, wordt zijn rente-aandeel bij dit van de overlevende gevoegd. Onder dezelfde voorwaarden heeft de moeder van het niet erkend maar door haar niet verlaten onecht kind, recht op een rente berekend op basis van 20 t. h. van de jaarlijkse bezoldiging. »

Nochtans, ingeval het slachtoffer een echtgenoot zonder kinderen nalaat, wordt aan de bij het vorig lid bedoelde rechthebbenden een rente toegekend, berekend op het bedrag van 15 t. h. voor ieder beneficiant; indien een van deze laatste gestorven is of naderhand komt te overlijden wordt zijn rente-aandeel bij dit van de overlevende gevoegd.

§ 5. — In het eerste en tweede lid van het 2°, D, van hetzelfde artikel worden de woorden « 18 jaar » vervangen door de woorden « 21 jaar », en de woorden « 15 t. h. » door de woorden « 30 t. h. ».

§ 6. — Het tweede lid van het 2° E van hetzelfde artikel wordt vervangen door de volgende tekst :

« De rechtstreekse bloedverwanten in de opgaande linie van het slachtoffer, dat noch echtgenoot, noch rechthebbende kinderen achterlaat, hebben ambtshalve recht op de vergoedingen. »

» De andere bloedverwanten in de opgaande linie, broeders en zusters evenals de kleinkinderen, kunnen ze slechts genieten op voorwaarde dat zij rechtstreeks uit de bezoldiging van het slachtoffer voordeel trokken. Zij worden in dit opzicht van alle bewijs vrijgesteld indien zij onder hetzelfde dak leven als het slachtoffer. »

ART. 5.

In artikel 5 van de wet van 24 December 1903 worden de woorden « 300 frank » vervangen door « 1.000 frank ».

corps, à la condition que le mariage soit antérieur à l'accident, une rente viagère dont le montant est calculé sur la base de 30 % de la rémunération annuelle de la victime ».

§ 3. — Le 2°, B, du même article est remplacé par le texte suivant : « Aux enfants légitimes nés ou conçus avant l'accident, et aux enfants naturels reconnus avant l'accident, orphelins de père ou de mère, et pour autant que les uns et les autres soient âgés de moins de 18 ans, une rente viagère temporaire jusqu'à 21 ans, égale à 30 % de la rémunération annuelle. En cas de décès ultérieur d'un des enfants bénéficiaires, sa part d'indemnité vient augmenter celle de ses frères et sœurs vivants. »

« Aux enfants répondant aux mêmes conditions, orphelins de père et de mère et aux enfants naturels non reconnus par la mère victime d'un accident de travail, il est dû une rente viagère temporaire jusqu'à 21 ans, égale à 80 % de la rémunération annuelle. En cas de décès ultérieur d'un des enfants bénéficiaires, sa part d'indemnité vient augmenter celle de ses frères et sœurs vivants ».

§ 4. — Les premier et deuxième alinéa du 2°, C, du même article sont remplacés par le texte suivant :

« Aux père et mère de la victime, enfant légitime ou reconnu avant l'accident, et pour autant que celle-ci ne laisse ni conjoint ni enfants bénéficiaires, une rente égale à 20 % de la rémunération annuelle pour chacun des ayants droit; si l'un de ceux-ci est décédé ou vient à décéder par la suite, sa part de rente vient augmenter celle du survivant. Dans les mêmes conditions, la mère de l'enfant naturel, non reconnu mais non abandonné par elle, a droit à une rente calculée sur la base de 20 % de la rémunération annuelle. »

Toutefois, dans le cas où la victime laisse un conjoint sans enfants, il est attribué aux ayants-droit visés à l'alinéa précédent, une rente calculée sur le taux de 15 % pour chaque bénéficiaire; si l'un de ceux-ci est décédé ou vient à décéder par la suite, sa part de rente vient augmenter celle du survivant ».

§ 5. — Aux premier et deuxième alinéa du 2°, D, du même article, les mots « 18 ans » sont remplacés par les mots « 21 ans », — et les mots « 15 % » par les mots « 30 % ».

§ 6. — Le 2me alinéa du 2°, E, du même article est remplacé par le texte suivant :

« Les ascendants immédiats de la victime qui ne laisse ni conjoint, ni enfants ayants droit, ont droit d'office aux indemnités. »

» Les autres ascendants, les frères et sœurs, ainsi que les petits enfants ne peuvent en bénéficier que s'ils profitaient directement de la rémunération de la victime. Ils sont dispensés de toute preuve à cet égard s'ils habitaient sous le même toit que la victime. »

ART. 5.

A l'article 5 de la loi du 24 décembre 1903, les mots « 300 francs » sont remplacés par les mots « 1.000 francs ».

ART. 6.

Het zesde lid van artikel 6 van de wet van 24 December 1903 wordt weggelaten en vervangen door de volgende tekst :

« Wanneer ingevolge ziekte, oproeping of wederoproeping onder de wapens, staking of elk andere gerechtvaardigde werkloosheid, de werknemer zijn prestaties gedurende het gehele jaar niet heeft kunnen verrichten, wordt de in aanmerking te nemen bezoldiging vertegenwoordigd door het totaal van de door belanghebbende tijdens het beschouwde jaar gewonnen lonen, vermeerderd met een hypothetische bezoldiging die betrekking heeft op de hoger bedoelde werkloosheidsdagen.

» Deze hypothetische bezoldiging is gelijk aan het product van de vermenigvuldiging van de gemiddelde dagelijkse bezoldiging van de belanghebbende met het aantal werkloosheidsdagen. De gemiddelde dagelijkse bezoldiging wordt berekend door het totaal van de effectief gewonnen bezoldiging te delen door het aantal werkelijk gepresteerde dagen. »

ART. 7.

Het laatste lid van artikel 7 der wet van 24 December 1903 wordt weggelaten.

ART. 8.

In de artikelen 3, 6, 8, 12, 22, 24, 25 en 32 der wet van 24 December 1903 wordt het woord « werkmán » vervangen door het woord « werknemer ».

ART. 9.

Deze wet wordt van kracht de dag dat zij in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

ART. 6.

Le sixième alinéa de l'article 6 de la loi du 24 décembre 1903 est supprimé et remplacé par le texte suivant :

« Lorsque, par suite de maladie, appel ou rappel normal sous les armes, grève, ou tout autre chômage justifié, le travailleur n'a pu accomplir ses prestations durant l'année entière, la rémunération à prendre en considération est représentée par le total des salaires gagnés par l'intéressé au cours de l'année considérée, augmenté d'une rémunération hypothétique afférente aux jours de chômage visés plus haut.

» Cette rémunération hypothétique est égale au produit de la multiplication par le nombre de jours de chômage du montant de la rémunération journalière moyenne de l'intéressé. La rémunération journalière moyenne se calcule en divisant le total de la rémunération effectivement gagnée par le nombre de jours réellement prestés ».

ART. 7.

Le dernier alinéa de l'article 7 de la loi du 24 décembre 1903 est supprimé.

ART. 8.

Aux articles 3, 6, 8, 12, 22, 24, 25 et 32 de la loi du 23 décembre 1903, le mot « ouvrier » est remplacé par le mot « travailleur ».

ART. 9.

La présente loi entrera en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur Belge*.

L. MAJOR,
A. DE KEULENEIR,
A. SERCU,
A. SPINOY,
J. DECONINCK,
E. LEBURTON.